

מ"ח 8884/16 - יחיא עדואן פרחאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 8884/16

לפני: המבקש:
כבוד המשנה לנשיאה ס' ג'ובראן
יחיא עדואן פרחאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב],
התשמ"ד-1984

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואוי) אש

החלטה

המשנה לנשיאה ס' ג'ובראן:

1. לפניי בקשה להורות על קיומו של משפט חוזר בעניינו של המבקש מכוח סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו שלושה מעשי רצח - שניים מהם של נשים צעירות שחטף ואחד של אדם שעמו שהה בתא מעצר - וכן מעשה של אינוס וחטיפה של אישה נוספת. אתאר בקצרה את עיקרי ארבעת האישומים, אשר חומרתם ואכזריותם רבה עד כדי בלתי נתפסת בחברתנו.
3. באישום הראשון נטען, כי בלילה שבין 4.7.2003 ל-5.7.2003 המבקש הבחין בסילביה מולרובה (להלן: סילביה), תירת מצ'כיה, מנסה לתפוס טרמפ בסמוך לחוף דוגית שבכנרת בעודה בגילופין. תואר כי המבקש ניצל את מצבה כדי לבצע את ההחלטה שגמלה בלבו להמיתה. המבקש העלה את סילביה לרכבו, נסע עמה לביתה של חברתו דאז, י' בת ה-15 (להלן: י'), שם עלתה גם היא לרכב, ולאחר מכן המשיכו בנסיעה לכיוון נחל צלמון. לאחר שהחנה את הרכב והוריד את סילביה לכיוון הנחל, ולאחר שניסיונה להימלט כשל, המבקש חנק את סילביה באמצעות כבל דק וכך גרם למותה. לאחר מכן, בעצתה ובסיועה של י', המבקש הטביע את סילביה במי הנחל. על מנת להחיש את מותה, הוא ו-י' דרכו על גופה של סילביה, והניחו עליה אבנים כדי למנוע ממנה לצוף. בגין מעשים אלה יוחסו למבקש עבירות של רצח וחטיפה לשם רצח.
4. במסגרת האישום השני נטען, כי ביום 1.8.2003, כחודש ימים לאחר מועד האירוע נושא האישום הראשון, נסעו המבקש ו-י' בשעת לילה בכביש העולה מהעיר טבריה, אז הבחינו בצעירה דנה בנט (להלן: דנה) יורדת ממונית שירות. נטען, כי בלבו של המבקש גמלה ההחלטה להמית את דנה, והוא סיכם עם י' כי תפתה את דנה לעלות לרכבו בתואנה של הצעת עבודה פיקטיבית. בכתב האישום תואר כיצד י' פיתתה את דנה וגרמה לכך שעלתה לרכבו של המבקש עם השניים. לאחר נסיעה סטה המבקש לשביל עפר, שם הלם בפניה של דנה לאחר רדתה מהרכב, והמשיך להלום בה גם אחרי שהתחננה על חייה. עוד תואר כי לאחר שדנה נפלה והתמוטטה המבקש קרע את חולצתה, משך את חזייתה וחנק אותה באמצעותה, ועל מנת לוודא את מותה דרך על בטנה. בהנחייתו של המבקש גררו ו-י' את גופתה של דנה אל מתחת לגרוטאת רכב שהייתה במקום וכיסו אותה בעשבים יבשים, ובהמשך המבקש שפך עליה דלק והצית אותה. בגין מעשים אלה יוחסו למבקש עבירות של רצח וחטיפה לשם רצח.
5. באישום השלישי יוחסה למבקש עבירת רצח בגין רציחתו של אהרן סימחוב (להלן: סימחוב), עצור שהוכנס לתא מעצר בתחנת המשטרה בטבריה שבו שהה המבקש עת היה עצור בימים 4.3.2004 ו-5.3.2004. תואר, כי לפני שסימחוב הוכנס לתאו של המבקש פרצה מהומה בתא מעצר אחר שבו שהה סימחוב, במסגרתה הואשם האחרון בהפללה של שותפו לעבירות (ששהה עמו באותו תא). נטען, כי לאחר שסימחוב הועבר לתאו, גמלה בלבו של המבקש ההחלטה להמיתו בשל העובדה ששיתף פעולה עם המשטרה והפליל את שותפו. על-פי הנטען, המבקש עקב אחר סימחוב למקלחת התא בעת שיתר העצורים ישנו, שם הכה את סימחוב וחנק אותו בעזרת חוט שהוציא ממכנסיו, ובהמשך תלה אותו באמצעות החוט וקשר אותו אל סורגי התא. לאחר שסימחוב נמצא תלוי הוא הובהל לבית החולים במצב של חוסר הכרה ובהמשך נפטר.
6. על-פי הנטען באישום הרביעי, ביום 5.9.2005 המבקש ו-י' הגיעו בשעת לילה סמוך למאפיית "עלית" בטבריה. המבקש החנה את רכבו והורה ל-י' להמתין לו, עלה לביתה של אישה העובדת כנערת ליווי (להלן: המתלוננת) וביקש להשתמש בשירותיה. לפי הנטען, המתלוננת הכניסה אותו לביתה, וכשהחלה להתפשט הצמיד המבקש סכין לגרונה ואנס אותה בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. תואר כי בחלוף פרק זמן מסוים חדל המבקש ממעשיו והחל לשוחח עם המתלוננת, אולם לאחר זמן נוסף אחז שוב בסכין, הצמיד אותו לראשה ואנס אותה שוב עד שבא על סיפוקו. בהמשך, נטען, הורה המבקש למתלוננת להתלבש ואז הוביל אותה מחוץ לדירה לכיוון רכבו כשהוא אוחז בה ומאיים עליה באמצעות הסכין. בשלב זה הצליחה המתלוננת להשתחרר מאחיזתו ולהימלט. בגין מעשים אלה יוחסו למבקש

7. יצוין, כי במשך זמן רב נותרו היעלמותן והירצחן של סילביה ושל דנה בגדר פרשיות בלתי מפוענחות, וכך גם פרשיית אונס המתלוננת. בנוגע לפרשת מותו של סימחוב, בסיומה של חקירה משטרתית, במהלכה נחקר גם המבקש, נקבע כי סימחוב התאבד. בשנת 2009 אירעה פריצת דרך לאחר ש-י' שיתפה חברה שלה במעורבותה במקרי הרצח של סילביה ודנה, והמידע התגלגל לידי המשטרה. י' זומנה לחקירה, שם סיפרה על מעורבותה ועל מעורבותו של המבקש בפרשיות, ובעקבות זאת נעצר האחרון ביום 20.5.2009 ולימים הוגש נגדו כתב האישום שבענייננו. לשלמות התמונה יצוין, כי י' הואשמה בכתב אישום נפרד ונדונה לארבע עשרה שנות מאסר (תפ"ח 129/09); תחילה הואשמה בעבירת רצח ובעבירה של ניסיון לרצח, ובהמשך, על-סמך הודאתה במסגרת הסדר טיעון, כתב האישום תוקן ו-י' הורשעה בשתי עבירות של סיוע לרצח).

8. ביום 21.7.2010, לאחר ניהול משפט ושמיעת עדויות וראיות רבות, בית המשפט המחוזי בנצרת (סגן הנשיא ת' כתילי והשופטים א' קולה וד' צרפתי) הרשיע את המבקש פה אחד בשלוש עבירות רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שתי עבירות של חטיפה לשם רצח לפי סעיף 372 לחוק העונשין; ועבירה של אינוס וחטיפה לפי סעיפים 345(ב)(2) ו-369 לחוק העונשין (תפ"ח 127/09). הרשעותיו של המבקש במעשי הרצח של סילביה ודנה נסמכו בעיקרן על הודאותיו, על עדותה של י' שנמצאה מהימנה, וכן על חיזוקים ראייתיים שונים ביחס לכל אחד ממקרי הרצח. בפרט, בית המשפט הסתמך כעדות שיטה על דבריה של י.ג., עדה נוספת, שהמבקש הורשע בביצוע עבירות כלפיה בשנת 1997 בהן פעל בדפוס דומה לזה שבו פעל באירועים המתוארים בכתב האישום (ובפרט באירוע שהוביל למותה של דנה). ככלל, נקבע כי מעשי הרצח בוצעו מתוך אכזריות לשמה, בלי שקדמו להם התגריות מצד הקורבנות ואף לא היכרות מוקדמת בינן לבין המבקש. הרשעתו של המבקש ברצח סימחוב נסמכה בעיקר על הודאתו, והרשעתו בעבירת האינוס נסמכה בעיקר על עדותה של המתלוננת. יוער, כי בית המשפט בחן את טענת המבקש לפיה לוקה הוא בפיגור ודחה אותה. כן נדונו ונדחו כל טענות הזוטא שהועלו, ביניהן הטענה שהמבקש הוכה על-ידי השוטרים עובר לחקירתו הראשונה; שנמנע ממנו מפגש עם עורך-דין; ושנמנעו ממנו תרופות ושעות שינה בעת חקירותיו.

גזר הדין ניתן אף הוא במועד מתן הכרעת הדין. בסופו של יום, ולאחר שנדחו טענותיו של המבקש לענישה מופחתת לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, הושתו על המבקש שלושה מאסרי עולם מצטברים בגין שלושת מעשי הרצח, וכן 12 שנות מאסר נוספות בגין מעשה האונס, שירוצו במצטבר למאסרי העולם.

9. ערעורו של המבקש (ע"פ 6504/10) נדחה ברובו בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים א' רובינשטיין, צ' זילברטל וד' ברק-ארז) מיום 2.10.2013, זאת למעט בנוגע לרצח סימחוב - ממנו זוכה המבקש מחמת הספק, וכפועל יוצא בוטל אחד ממאסרי העולם שהוטלו עליו. אשר ליתר הרשעותיו - חטיפתה ורציחתה של סילביה, חטיפה ורציחתה של דנה, וחטיפתה ואינוסה של המתלוננת - הערעור כלפיהן נדחה. תחילה, בית משפט זה דחה את טענות הזוטא שהעלה המבקש בדבר אי-קבילות הודאותיו, לרבות טענותיו כי במהלך חקירותיו הוכה, נמנעו ממנו תרופות ושינה, ונפגעה זכותו להיוועצות עם עורך דין. בית משפט המשיך ודן במשקלן של הודאות המבקש. באשר להודאותיו לעניין רצח סילביה ולעניין רצח דנה, נקבע כי הן משקלן הפנימי והן משקלן החיצוני גבוהים. בצד זאת, צוין, כי גם עדותה של י', שזכתה לחיזוקים חיצוניים בחומר הראיות, מפלילה את המבקש במעשי רצח אלה (להם הייתה י' עדה). בשונה מכך, נמצא כי משקלה של הודאת המבקש ברצח סימחוב אינו גבוה, מאחר שמדובר בהודאה קצרה, וכן משום שהשחזור שביצע המבקש ביחס לעבירה זו העלה קשיים. לנוכח האמור, נקבע כי אשמתו של המבקש ברצח סימחוב לא בוססה

מעבר לכל ספק סביר, והוא זוכה כאמור מעבירה זו. אשר לאישום הרביעי, אינוסה וחטיפתה של המתלוננת, לא נמצא מקום להתערב בממצאיו המרשיעים של בית המשפט המחוזי, שנקבעו על יסוד מכלול הראיות ובראשן עדות המתלוננת.

ערעור המבקש על גזר הדין נדחה, למעט ביטולו של מאסר עולם אחד, זאת כתוצאה מזיכוי המבקש מרציחתו של סימחוב. בפרט, לא נמצא להתערב במסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין מקום לענישה מופחתת לפי סעיף 300א לחוק העונשין. בית משפט זה ציין כי במקרה דנא, העובדה שבעניינו של המבקש הוגשה חוות דעת נוספת בשלב הערעור מייטרת את הדיון בטענתו כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט המחוזי לצורך העלאת טענות בעניין אחריותו המופחתת. נמצא, כי על יסוד החומר הרפואי שעמד לפני בית המשפט המחוזי ועל יסוד חוות הדעת שהוגשה בשלב הערעור, מתחייבת המסקנה שאין מקום לענישה מופחתת. הודגש, שלצורך ענישה מופחתת יש להוכיח תמונה מובהקת של הפרעה נפשית קשה שהיא רלוונטית למעשים עצמם - וכי בענייננו אין אלה פני הדברים.

10. יצוין, להשלמת התמונה, כי בסמוך לאחר מתן פסק הדין בערעור הגיש המבקש בקשה (קודמת) לקיום משפט חוזר, במסגרתה ביקש גם שימונה לו סנגור, ובהתאם נתבקשה עמדת הסנגוריה הציבורית. אולם, בסופו של דבר, רשם בית משפט זה הורה על מחיקת ההליך בשל העדר תגובה מצד המבקש (מ"ח 7658/13, החלטת הרשם ג' לובינסקי-זיו מיום 20.10.2014).

הבקשה הנוכחית לקיומו של משפט חוזר

11. עתה שב ועותר המבקש להורות על קיום משפט חוזר בעניינו. המבקש הגיש את הבקשה שלפניי בכוחות עצמו והיא כתובה בכתב ידו (כשלמעשה כלולים בה מכתבים שונים מטעמו שקובצו יחדיו), ובגדרה כופר הוא בהרשעותיו וטוען שמעולם לא רצח או אנס. המבקש מעלה שלל טענות שנטענו ונדחו במסגרת ההליכים הקודמים בעניינו, ודי לצורך הדיון בהצגת עיקרי טענות אלו. יוער כבר עתה, כי המבקש אינו מפרט על אילו מן העילות הסטטוטוריות לקיום משפט חוזר מתבססת בקשתו, אלא רק טוען באופן כוללני כי יש לבטל את העונש שנגזר עליו ולקיים משפט חוזר בעניינו.

המבקש טוען שהודה הודאת שווא מאחר שהוכה בחקירתו. כן הוא מציין כי אובחן כחולה נפש מגיל צעיר, וכי בחקירתו נמנעו ממנו תרופות פסיכיאטריות שאותן הוא נוטל באופן קבוע ואשר בלעדיהן הוא "מאבד שפיות" - דבר אשר הוביל להודאתו. נוסף על כך, המבקש חוזר על טענות שונות הנוגעות ל-י' ולמתלוננת, אשר על-פי האמור בבקשתו - אלו הן אותן הטענות שהעלה עוד בחקירותיו במשטרה בזמנו. כך, לדבריו, י' היא שרצחה ושרפה את דנה וחנקה את סילביה למוות יחד עם ידידה. המבקש מוסיף ומתאר מקרה אחר שבו י' העלילה על שכן שלה כי אנס אותה, ובהמשך הייתה מעורבת בהרעלתו למוות של אותו שכן. המבקש טוען שבזמנו הוציעה לו המשטרה לשמש כעד מדינה ו"לפתוח" (כלשונו) על י', אולם בהמשך עצרו את י' והציעו לה להיות עדת מדינה בתמורה להפחתה בעונשה. אשר למתלוננת, לטענת המבקש בשנת 1998 זו רצחה אדם, ומכיוון שהמבקש יודע היכן קבורה גופתו - שיקרה היא כי הוא אנס אותה. כמו כן, המבקש טוען לפגמים בעדותה של אחותו, בעלת לקות פסיכיאטרית, אשר לטענתו גרמו לה לשקר ולומר שהוא הגיע פעם לביתה עם בגדים ספוגי דם. באופן כללי, טען המבקש כי המשטרה התרשלה בחקירה ובית המשפט "לא התייחס לדברים", למשל כשהתעלם מכתבים מפסיכיאטר בעניינו. לבסוף, המבקש מדגיש, חוזר והדגש, כי עבד עם השב"כ, שיתף פעולה ו"עזר למדינה" בעניינים ביטחוניים, ולטענתו "מי שמסגיר רוצחים אף פעם לא יהיה רוצח".

לשם פרישת מלוא היריעה, יצוין, כי בהשלמות הטיעון שהגיש המבקש על-דעת עצמו לבית משפט זה (מיום 2.4.2017 ומיום 9.5.2017), שב הוא על טענותיו כי לא ביצע מעשה כלשהו מבין אלה שבהם הורשע, וכי י' היא שקרנית ועדותה לגביו היא עלילת שווא. כמו כן, המבקש ביקש לצרף לבקשה למשפט חוזר "מסמכים פסיכיאטריים" כלשונו, אשר, לפי הנטען, מעידים על היותו חולה נפש, וציין כי נבצר ממנו להציגם במסגרת ההליכים שהתקיימו בעניינו.

חוות דעת היועץ המשפטי לממשלה

12. ביום 27.2.2017 התקבלה חוות דעת מטעם היועץ המשפטי לממשלה בתגובה לבקשה. בחוות הדעת נטען כי בבקשה אין כל חידוש, מאחר שהיא חוזרת על טענות שנדונו בעבר ונדחו, וכי ממילא אין מגלה היא כל עילה מבין העילות הרלוונטיות לקיומו של משפט חוזר. בפרט, הודגש, כי לא הוצגה כל ראיה או עובדה שיש בה כדי לשנות את תוצאות המשפט, וגם אין יסוד לחשש כי נגרם למבקש בהרשעתו עיוות דין. בחוות הדעת מובאת התייחסות פרטנית לכל אחת מטענותיו של המבקש לגופה. בין היתר, הוטעם, כי טענות המבקש לעניין אי-קבילות הודאותיו נבחנו על-ידי הערכאות הקודמות ונמצאו חסרות בסיס, והודגש כי הודאותיו נמצאו הודאות אמת בעלות משקל ראייתי גבוה, בפרט בשל היותן רצופות פרטים מוכמנים ומחוזקות בחיזוקים שונים; הובהר כי הטענה ש-י' ביצעה את מעשי הרצח נטענה שוב ושוב לאורך ההליכים בעניינו של המבקש ואולם בית המשפט מצא שאין בה כל ממש, תוך שהוא קובע כי עדותה של י' מהימנה; ועוד הוער, כי הטענה בדבר השפעה פסולה על עדותה של אחות המבקש אינה מתיישבת עם התרשמות הערכאה הדיונית לפיה האחות ניסתה בכל מאודה לסייע לאחיה, ואף סותרת את העובדה שהמבקש עצמו אישר את דברי האחות לפיהם הגיע לביתה כשבגדיו מגואלים בדם.

דין והכרעה

13. לאחר שעיינתי בבקשה ובהשלמות הטיעון לה, בחוות דעת היועץ המשפטי לממשלה, ובפסקי הדין של שתי הערכאות שדנו בעניינו של המבקש - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

14. כידוע, האפשרות להורות על קיומו של משפט חוזר שמורה למקרים נדירים בלבד, שכן לאחר שהפך עניינו של המבקש לחלוט ניתן משקל רב ומרכזי לעיקרון סופיות הדיון (ראו, למשל, מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529 (1999) (להלן: עניין קוזלי); מ"ח 3056/13 מכני נ' מדינת ישראל (29.9.2013)). עיקרון סופיות הדיון משמר את ההרתעה שיוצר פסק הדין החלוט, ומגשים את האינטרס הציבורי ביעילות מערכת המשפט. הנחת המוצא היא, כי ההליך הפלילי כסדרו, במסגרתו יכול שיתקיים דיון לפני שתי ערכאות בעניינו של נאשם פלוני (ולעיתים אף דיון לפני שלוש ערכאות) - מאפשר בירור יעיל של האמת ועשיית צדק (מ"ח 2448/16 פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה יד (11.7.2016); מ"ח 5639/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (27.2.2013)). משמעות הדבר היא כי "משפט חוזר הוא החריג ולא הכלל. הוא איננו "ערעור נוסף" (...), והוא מותנה בהתקיימותן של אחת מהעילות המנויות בחוק" (מ"ח 6778/01 אסבן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.11.2001) (להלן: עניין אסבן); וראו גם: מ"ח 1282/16 שקלים נ' מדינת ישראל, פסקאות כב-כג (26.6.2016); מ"ח 2623/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2012)).

סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט קובע כי ניתן להורות על קיום משפט חוזר מקום בו נתקיים אחד מאלה:

"(1) בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותו מעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה;

(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין."

לא מצאתי כי הבקשה שלפניי נכנסת לגדרי איזו מן העילות האמורות, ואסביר.

15. ראשית וככלל, יש להבהיר כי הבקשה אינה טומנת בחובה חידוש כלשהו. כך, עיון בהכרעת הדין מלמד כי הטענות השונות המועלות בבקשה נדונו, נבחנו ונדחו פה אחד על-ידי בית המשפט המחוזי. נוסף על כך, בשלב הערעור עברו טענות אלו גם תחת שבטו של בית משפט זה, אשר לא מצא - על דעת כל חברי המותב שדן בערעור - לשנות מן הקביעות הנוגעות להן. אלה הם פני הדברים, בין היתר, לגבי טענת המבקש כי הוכח בחקירתו (פסקאות 24-40) להכרעת הדין; פסקאות פ-פח לפסק הדין בערעור); לגבי הטענות בדבר מניעת תרופות, אוכל ושינה מהמבקש (פסקאות 32, 41-43 להכרעת הדין; פסקאות פט-צו לפסק הדין בערעור); לגבי הפגיעה הנטענת בזכות ההיוועצות שלו (פסקאות 49-58 להכרעת הדין; פסקאות צז-קו לפסק הדין בערעור); ולגבי הדברים שהעידה אחותו (פסקאות 286-287 להכרעת הדין; פסקה קנד לפסק הדין בערעור). דומני כי העלאת טענות אלו פעם נוספת כעת, מהווה בעיקרה ניסיון של המבקש, המסרב כפי הנראה להשלים עם הרשעותיו, לפתוח בהליך נוסף בעל אופי "ערעורי" במסווה של בקשה למשפט חוזר. בצדק מציין היועץ המשפטי לממשלה כי "טענותיו של המבקש אינן נסמכות על עובדות חדשות, או על טענות שלא נדונו בערכאות הקודמות שדנו בתיק, ולפיכך אין מקומן בבקשה למשפט חוזר" (פסקה 8 לחוות הדעת מטעמו).

הדברים אמורים בייחוד וביתר שאת בכל הנוגע לטענות בנושא עדותה של י', אשר שימשה כראיה המפלילה העיקרית ביחס לחטיפות והרציחות של סילביה ושל דנה. לא למותר להזכיר ולהטעים, כי סוגיה זו היא שעמדה בלב משפטו של המבקש ובמרכזה של הכרעת דינו (ראו פסקאות 81-107 להכרעת הדין; וכן פסקאות קי-קכא, קלא-קלג, וקמט-קנג לפסק הדין בערעור). בית המשפט המחוזי מצא את גרסתה של י' מהימנה לחלוטין וקבע שזו לא נסדקה, ולו קמעה, בעקבות ניסיונות ההגנה (שם), תוך שהוא דוחה מכל וכל את שלל הגרסאות שהעלה המבקש, ובהן גרסאות שונות לפיהן י' ביצעה את מעשי הרצח בצוותא עם חברים, פעם אלה ופעם אחרים (ראו לדוגמא פסקאות 218-224 להכרעת הדין). ניכר כי בטענתו הנוכחית בנושא (לפיה י' וידידה ביצעו את מעשי הרצח בצוותא), מעלה המבקש חלופה נוספת של מנעד הגרסאות האמורות - ואולם כלל ידוע הוא כי "אין די בהצעתן של מסקנות חלופיות למסקנה המרשיעה, אף אם הן סבירות, כדי להצדיק את הפגיעה בעיקרון סופיות הדין הכרוכה בעריכתו של משפט חוזר" (מ"ח 6223/04 גולדין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.10.2004)); וראו גם מ"ח 138/11 ברקאי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.7.2011)). הדבר נכון שבעתים כאשר המסקנה החלופית שמציע המבקש בענייננו אינה מעוגנת כלל וכלל בחומר הראיות, וזאת אף מבלי להידרש לסבירותה.

עוד יודגש, כי הערכאות הקודמות נתנו דעתן גם לניסיונותיו של המבקש להטיל דופי בגרסתה של י' באמצעות סיפורים על תלונות שווא שהתלוננה ושקרים ששיקרה. נקבע במפורש כי לסיפורים אלה, שנמצא כי חלקם בדיה וחלקם אמת, אין נגיעה כלשהי לעדותה של י' על מעשי המבקש, אשר כאמור נמצאה מהימנה לחלוטין (ראו פסקאות 101-107 להכרעת הדין; פסקה קכ לפסק הדין בערעור). אף לפניי מובא כעת מופע נוסף של ניסיונות אלה (פיתוח מסוים של הסיפור שכונה בהכרעת הדין "סיפור האונס"; ראו פסקה 102 שם) - ואולם, ברי שגם לטענות מסוג זה אין כל נפקות או רלוונטיות לעילות לקיום משפט חוזר. בדומה לכך, המבקש מנסה להיבנות אף ממעשיות הנוגעות למתלוננת ומציג בבקשתו סיפור על רצח שביצעה זו האחרונה, בתור מניע לכך שטפלה עליו, לטענתו, אישום באונס. סיפור זה אינו מקים כל עילה למשפט חוזר ולו מן הטעם כי אינו מבוסס כלל ועיקר. לא זו אף זו, ומעבר לצורך, אזכיר כי גרסתה של המתלוננת בנוגע לפרטי האישום הרביעי נמצאה מהימנה ואף זכתה לחיזוקים חיצוניים (פסקאות 368-370 להכרעת הדין; פסקאות קפד-רב לפסק הדין בערעור), זאת בעוד גרסת המבקש בנושא זה נמצאה על-ידי הערכאה הדיונית "מעורפלת, חסרת כל משקל וממשות, ואשר אותות השקר והמניפולציה ניכרים בה בבירור" (פסקה 388 להכרעת הדין) - מסקנות שאושררו גם בשלב הערעור.

16. כפי שציינתי לעיל, המבקש לא ציין על איזו עילה מבקש הוא להתבסס, ועל כן אבחן את העילות השונות הקבועות בחוק בראי טענותיו של המבקש. תחילה, יובהר כי אין ספק שטענותיו של המבקש אינן נוגעות באופן כלשהו לעילה שבסעיף 31(א)(3) לחוק בתי המשפט, שכן אף אדם אחר לא הורשע ואף לא נחשד בביצוע המעשים שבהם הורשע המבקש. כך גם לעניין העילה המנויה בסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט, שעניינה בהצבעה על ראיות שיסודן בשקר או בזיוף אשר שימשו להרשעה - איני מוצא שטענות המבקש נכנסות בגדרה. לכאורה ניתן לראות את טענותיו של המבקש לגבי העדויות השונות כטענות המכוונות לעילה זו, ולפיהן, לגישתו, כלל העדויות עליהן התבססו הרשעותיו שקריות הן - ובהן עדותה של י', עדות המתלוננת, ועדותה של אחות המבקש (אשר העידה כי המבקש ו-י' הגיעו לביתה כשבגדיהם מגואלים בדם). דא עקא, טענות המבקש בעניין זה נטענו בעלמא ולא הוצגה בבקשה ולו ראשיתו של ביסוס או עיגון ראיתי עבורן. אדרבה, כפי שתואר לעיל, הדברים נבחנו בעבר, תחילה בבית המשפט המחוזי ובהמשך בבית משפט זה, והעדויות הנזכרות נמצאו מהימנות. במצב דברים זה, איני מוצא כי מתעורר כל חשד שהממצאים שעליהם מתבסס פסק הדין מקורם בשקר, מרמה או זיוף, כדרישת העילה הנזכרת, וודאי שאין בטענות אלו של המבקש כל הצדקה לקיום משפט חוזר.

17. בדומה, לא מצאתי כי בחומר "החדש" שהגיש המבקש בעניינינו יש משום עובדה או ראייה אשר עשויה לשנות את תוצאות המשפט לטובתו, כמצוות סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט. כזכור, המבקש הגיש מספר מסמכים שאותם כינה "מסמכים פסיכיאטריים" אשר נועדו לבסס את העובדה כי הוא חולה בנפשו. עיון במסמכים מעלה כי מדובר בדו"חות סיכום של בדיקות רפואיות שנערכו למבקש בין שנת 2009 לשנת 2013 - קרי, בתקופה שלאחר מעצרו ולאורך הימשכות ההליכים בענייניו - שחלקם הארי אינו נוגע ישירות לתחום הפסיכיאטרי. בפרט, ובניגוד לנטען על-ידי המבקש, המסמכים נעדרים כל אזכור למחלת נפש או אף למצבו הפסיכיאטרי בעת ביצוע העבירות. משום כך, ברי כי אין במסמכים אלה כדי להשליך על תוצאת המשפט. קל וחומר כשהדברים האמורים בהם עולים בקנה אחד עם החומר הרפואי שהוצג לבית המשפט המחוזי ועם האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בשלב הערעור (ראו פסקאות 12-20 להכרעת הדין; פסקאות 11-15 לגזר הדין; פסקאות ל-לב, סח-סט לפסק הדין בערעור). לפיכך, נחה דעתי כי מסמכים אלה אינם מבססים את עילה זו לקיומו של משפט חוזר (ראו והשוו: מ"ח 4990/14 דאוד נ' מדינת ישראל, פסקאות לב-מג (28.4.2015); מ"ח 8810/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות יב-טו (29.5.2014)).

18. אשר לעילה שבסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, לפיה יש להורות על משפט חוזר מקום שבו קם חשש ממש

כי נגרם למבקש עיוות דין, צוין בפסיקה זה מכבר כדלקמן:

"זהו 'סעיף העוללות' או 'סעיף הסל' [...] סעיף זה בא להרחיב את גדרי סמכותו ושיקול-דעתו של בית-המשפט בבואו להחליט בבקשה לקיומו של משפט חוזר [...] בה בעת, אין בסעיף זה כדי לפרוץ כליל את גדריה העקרוניים של הוראת סעיף 31 לחוק. [...] במסגרת סעיף 31(א)(4) אין הכרח להראות בכל מקרה כי תוצאת הפגם בהליך הייתה בשינוי פוטנציאלי של תוצאת המשפט - ואלמלא אותו הפגם בהליך הייתה תוצאת המשפט יכולה להיות אחרת" (עניין קוזלי, עמודים 562-564)

בעניין שלפניי, ניתן לראות באופן עקרוני את טענות המבקש בנושא מחדלי החקירה כטענות שעשויות להיכנס בגדרי 'עילת סל' זו. ואולם, לא שוכנעתי שטענות אלו מגבשות את העילה כהוא זה. הטענות בדבר מחדלי חקירה בדמות מניעת תרופות, שינה ואוכל מהמבקש, הכאתו על-ידי החוקרים והפגיעה בזכות היועצות, נדונו כולן בהרחבה בשתי הערכאות ונדחו באופן חד-משמעי. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקש בנושא וקבע, כי לפי מכלול הראיות שהוצג לפניו, לא התקיימו מחדלי חקירה בעניינינו. כך גם בית משפט זה ביושבו כערכאת ערעור לא מצא מקום להתערב בממצאים הרלוונטיים. מעבר לכך - וזה העיקר - המבקש לא מציג כל חידוש בעניין, אלא חוזר ומעלה טענותיו שכבר נידונו ומבקש שנבחן אותן שוב. ברם, כפי שהודגש בפסיקת בית משפט זה בעבר, אין זו מטרתה של עילת הסל שבסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט "לבדוק פעם נוספת את העובדות ששימשו יסוד להרשעת המבקש, על יסוד נושאים שכבר נידונו בעבר" (עניין אסבן, פסקה 9 והאסמכתאות שם). בבחינת למעלה מן הצורך, אעיר כי על פני הדברים אין ממש בטענות אלו אף לגופן. לפיכך, לא מצאתי כי המבקש הניח יסוד כלשהו לקבלת הטענה כי נגרם לו עיוות דין המצדיק הוראה על קיומו של משפט חוזר בעניינו.

19. לסיכום, חזרתי והפכתי בטענותיו של המבקש ולא מצאתי כי טענותיו מקימות איזו מן העילות המנויות בחוק לקיומו של משפט חוזר. ככלל, אין בבקשתו של המבקש כל עיגון או ביסוס לשגגה שנפלה בהרשעתו, אלא ניסיון עיקש לשוב ולהעלות טענות שנדונו בעבר - הא ותו לא. אזכיר, כי המבקש הורשע פה אחד בעבירות כלפי סילביה, דנה והמתלוננת, על-ידי כל השופטים שדנו בעניינו בשתי הערכאות, אשר בחנו את הטענות שאותן הוא מעלה כעת (וטענות נוספות) ודחו אותן. אכן, כפי שנאמר בעבר, מחויב "כי לא יתקיים משפט חוזר אך ורק משום שנאשם מתקשה להשלים עם הרשעתו" (מ"ח 7203/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 והאסמכתאות שם (30.6.2008)) - והדברים יפים אף לעניינינו. אשר על כן, דין הבקשה לקיומו של משפט חוזר להידחות.

20. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ז (27.7.2017).

המשנה לנשיאה